

2. O nouă strategie a preoției (9:32 - 12:24)

Se pare că următoarea secțiune începe la 9:32 și se încheie în 12:24. Într-adevăr, îl avem pe Petru personaj principal al acestei porțiuni de text. Partea centrală a secțiunii 10:1 -11:30 are o temă clară, și anume aceea a depășirii barierelor etnice și a ducerii Evangheliei și la Neamuri. Însă secțiunea 9:32-43 începe cu 2 minuni și se încheie cu tabloul eliberării miraculoase a lui Petru din temniță. În mod aparent începutul și sfârșitul secțiunii nu s-ar lega, armoniza cu miezul acesteia. Vom analiza pe rând cele trei porțiuni de text: începutul, miezul și încheierea, după care vom încerca să descoperim posibilele conexiuni între acestea.

A) 9:31 – 43 Enea și Tabita

Petru avea obiceiul să cerceteze pe toți sfinții. El vizita pe rând comunitățile creștine din Iudeea și le cerceta. Dorea să vadă în ce măsură au rămas credincioși Evangheliei, în ce măsură au rămas alipiți de Domnul și focalizați pe mandatul poruncit de Domnul. Petru era conștient de grozăvia războiului spiritual, de modalitățile subtile prin care păcatul poate pătrunde într-o comunitate, de pericolul defocalizării, de cât de ușor își poate pierde un credincios ținta. El deci cerceta pe toți sfinții, gata să-i mustre, să-i îndemne, să-i ajute, să-i îmbărbăteze. Petru nu era preocupat doar de întoarcerea oamenilor la Domnul și de formarea de noi comunități creștine, ci și de rămânerea lor în Domnul și creșterea lor spirituală.

Petru vizitează și cetatea Lida, și aici îl întâlnește pe Enea, care este vindecat de Isus Hristos. Luca subliniază impactul acestei minuni asupra locuitorilor cetății: „*Toți locuitorii din Lida și din Saraona, l-au văzut și s-au întors la Domnul.*” În mod cert era un teren pregătit de Domnul prin mărturia creștinilor din Lida. A fost cu adevărat o minune cu totul deosebită ca toți locuitorii a două cetăți să se întoarcă la Domnul. Cum arăta acea comunitate din Lida, unde toți erau creștini? De la cel mai mic până la cel mai mare, de la bătrânii cetății până la păzitori, de la cei bogați până la cei săraci, toți erau creștini. Într-adevăr, atunci când oamenii sunt deschiși pentru Evanghelie, o minune poate avea un impact mult peste așteptări.

În Iope va avea loc o minune mult mai mare: o înviere din morți. Ce mă fascinează în legătură cu această minune este faptul că ea vine în urma cererii credincioșilor din Iope. Într-adevăr, după ce Dorca moare, ucenicii sunt cei care îl cheamă pe Petru, iar când acesta ajunge în odaia de sus, văduvele îl înconjoară și îi arată o mostră vizibilă din faptele minunate ale Dorcăi. Deși nu este menționat explicit, toate detaliile textului indică faptul că sfinții din Iope l-au rugat fierbinte pe Petru să se roage la Domnul pentru învierea Tabitei. Stau și mă întreb cum de au ajuns să ia o asemenea inițiativă? De unde au avut această îndrăzneală?

În primul rând, ei au avut ochii deschiși să vadă ce mult lucra Domnul prin Tabita. Trebuie să fi fost o soră foarte credincioasă. Textul spune despre ea: „*făcea o multime de fapte bune și milostenii.*” Era o soră harnică și energică ce își folosea toată puterea și creativitatea în a sluji pe cei din jur. Lucrarea sa nu putea trece neobservată. Era o lucrare cu mare impact, atât asupra credincioșilor, cât și asupra necredincioșilor. Nu era o lucrare obișnuită. Ucenicii au perceput moartea ei ca o pierdere mare pentru lucrarea creștină din Iope. Era ca și cum un nestemat de mare preț plecase dintre ei.

Apoi, frații au auzit că Petru era în Lida, că acolo făcuse o minune ce avusese ca ROD mântuirea a două cetăți. Dacă tot este Petru „în formă bună”, și-o fi zis ei, de ce să nu facă o minune și la noi? Și de ce să nu fie această minune chiar o înviere din morți? Și de ce să nu fie chiar Dorca așa de cunoscută în cetate? Și iată că l-au chemat pe Petru să se roage pentru învierea Tabitei. Cred că nu aveau o raportare idolatră la Dorca și au făcut această cerere cu reverență și smerenie. Au pus cu siguranță în calcul și faptul că voia Domnului ar putea fi alta, dar s-au gândit că merită să încerce. În cele din urmă nu aveau nimic de pierdut.

Stau și mă întreb: cât de minunată trebuie să fi fost mărturia Dorcăi, de ucenicii au luat inițiativa să-l cheme pe Petru să o învieze din morți. Oare dacă noi am muri am reprezenta o asemenea pierdere pentru lucrarea creștină până acolo încât frații să-și pună problema posibilității învierii noastre dintre cei morți? Sunt copleșit de frumusețea mărturiei Dorcăi și de îndrăzneala credinței celor din Iope. Nu au cerut o simplă vindecare, ci o înviere din morți. În Vechiul Testament avem doar trei învieri din morți, iar în timpul lucrării lui Isus tot trei. Și iată acum o nouă înviere din morți. Ce curaj al credinței ucenicilor din Iope! Oare au mai fost în istoria Bisericii astfel de cereri?

Minunea din Iope este mai mare decât cea din Lida. Cu toate acestea impactul pare să fie mai mic: „*Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope, și mulți au crezut în Domnul.*” Nu s-au întors toți ca în Lida și Saraona, dar și un singur suflet mântuit ar fi însemnat o comoară neprețuită.

Ambele tablouri (cel cu Enea și cel cu Dorca) ne prezintă o minune făcută de Petru și apoi impactul ei. Care este mesajul central al celor două tablouri, care este gândul cel mai important pe care vor să-l transmită? Vor să insiste asupra personajului Petru, ca vas sfânt prin care Domnul lucrează atât de mult și care este DISPONIBIL chemării Duhului? Sau poate, prin faptul că cei din Iope au răspuns cu mai puțină credință în ciuda unei minuni mai mari și prezenței unei comunități creștine extrem de credincioase, autorul vrea să evidențieze libertatea de alegere a OMULUI.

Deocamdată este dificil să răspundem la aceste întrebări. Vom parcurge și următoarele tablouri în care vom căuta să vedem dacă nu cumva se repetă vreo temă din cele prezente în 9:32-43. Temele care vor fi reluate vor fi probabil cele pe care autorul vrea să le accentueze prin prezentarea celor două minuni.

B) 10:1 – 11:30   Spre Neamuri

i) 10:1-8   Sutașul Corneliu

Ce era Corneliu: un căutător de Dumnezeu, sau un credincios autentic în Yahwe? În mod cert, deși era roman nu era un închinător adevărat. El ajunsese la convingerea că Yahwe, Dumnezeul evreilor este singurul Dumnezeu adevărat și Lui se închina. El avea un respect deosebit față de evrei, și drept consecință era vorbit de bine de toți din neamul Iudeilor. El era un model pentru familia sa care se închina și ea lui Yahwe. Însă era doar o apropiere sinceră de Yahwe, sau avea deja o relație reală cu Dumnezeul cel viu? Iată ce ne spune Luca: „*Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe*

milostenii norodului și se ruga întotdeauna lui Dumnezeu.” Știm că binele vine doar de la Dumnezeu. Cum putea Corneliu să facă bine dacă nu era încă alipit de Sursa Binelui?

Cred că ambele ipoteze asupra statutului spiritual al lui Corneliu sunt pertinente. El putea fi cu adevărat un credincios autentic în Yahwe, care avea Duhul Sfânt și care trebuia doar să pășească în noua fază a revelației prin cunoașterea lui Isus Hristos. Însă, el ar putea fi doar un căutător sincer de Dumnezeu care făcea o formă de bine prin harul general al lui Dumnezeu. Într-adevăr există un har general al lui Dumnezeu care limitează manifestarea răului în cei credincioși și îi îndreaptă spre bine. În mod cert binele înfăptuit de cei credincioși nu se ridică la standardele absolute ale lui Dumnezeu, dar este apreciat foarte mult de Dumnezeu care vede în aceste strădanii sincere un răspuns la chemarea cerului, un pas spre Dumnezeu. Dincolo de faptul că faptele noastre bune sunt o haină mânjită înaintea sfințeniei lui Dumnezeu, Domnul apreciază foarte mult alegerea noastră de a ne lăsa călăuziți de harul lui Dumnezeu.

Un exemplu clasic din Vechiul Testament este pasul spre pocăință a lui Ahab. După ce Ilie i-a rostit judecata, Ahab ar fi putut alege să poruncească uciderea lui Ilie. Dar el alege să rezoneze cu chemarea Domnului, alege să se lase purtat de harul general al lui Dumnezeu și face un prim pas spre Domnul: *„După ce a auzit cuvintele lui Ilie, Ahab și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe trup și a postit: se culca cu sacul acesta și mergea încet. Și Cuvântul Domnului a vorbit lui Ilie, Tișbitul, astfel: <<Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea nu voi mai aduce nenorocirea în timpul vieții lui, ci în timpul vieții fiului său voi aduce nenorocirea casei lui!>>”* (1 Împărați 21:27-29)

Acest prim pas al lui Ahab spre pocăință a fost apreciat și încurajat de Domnul. Oamenii nu se întorc deodată la Domnul, deși primirea Duhului are loc într-o clipă când s-a cristalizat credința mântuitoare. Dar până la cristalizarea completă a credinței are loc un proces îndelungat. În acest proces oamenii fac mai mulți pași spre Domnul. Domnul apreciază, încurajează și Se bucură de fiecare pas, chiar dacă este unul incomplet și făcut cu stângăcia unui om legat în lanțurile întinericului. Un pas important și foarte apreciat de Domnul este alegerea necredinciosului de a se lăsa purtat de harul general al lui Dumnezeu și astfel să limiteze răul din el și să se străduiască să facă binele.

Personal cred că acest Corneliu era mai degrabă un căutător sincer de Dumnezeu, și nu un credincios autentic de tip vechi testamental. Într-adevăr, atât detaliile oferite direct de Luca, cât și reacția creștinilor evrei ne sugerează că este vorba mai degrabă de o convertire prin pocăință decât de o trecere în faza cea nouă a revelației. Ce este cert este că, indiferent de natura statutului spiritual al lui Corneliu, pentru a fi mântuit el avea nevoie să audă Evanghelia lui Isus Hristos. În urma căutărilor sale, Domnul i-a trimis un mesager.

Cu siguranță că acest Corneliu făcea de mai multă vreme fapte bune și rugăciuni regulate către Yahwe. De ce Domnul îi trimite așa de târziu un mesager al lui Isus Hristos? Textul precizează: *„Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele.”* Doar cine caută găsește. Iată că Domnul nu Se lasă găsit cu ușurință. El vrea să vadă dacă OMUL Îl vrea cu adevărat. Domnul îl provoacă în fel și chip pe cel necredincios. Dacă cel necredincios răspunde provocărilor și chemărilor Domnului, dacă începe să facă pași spre Domnul, atunci și Domnul începe să-i deschidă din ce în ce mai mult mintea pentru a înțelege lumina. Dumnezeu Se vrea căutat. De fapt vrea ca noi să răspundem chemărilor Lui de a-L căuta. Doar în măsura în care Îi vom răspunde El ni Se va descoperi mai mult. Lucrul acesta este valabil și în creșterea spirituală. Domnul vrea mereu să descopere fiecăruia lucruri NOI despre El și căile Lui, lucru care ne-ar putea aduce vindecare în multe domenii, care ne-ar face mai puternici, care ne-ar face mai eficienți și ne-ar purta pe noi înălțimi spirituale. El așteaptă

însă să căutăm cu răbdare și perseverență, să răspundem cercetărilor Sale, să acceptăm întrebările Lui, să ne frământăm cu ele. Iată ce spune Pavel în discursul de la Atena: „*El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului, le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.*” (Fapte 17: 26-27). Uneori, chiar pe noi, credincioșii, Domnul ne lasă să băjbâim... Doar cei care vor avea răbdare și vor băjbâi cu perseverență vor primi noile adevăruri ale Domnului. În situația în care ești acum oare ce vrei să-ți spună Domnul? El ți-ar putea deschide mintea într-o clipă, dar răspunzi tu cercetărilor și chemărilor Sale inițiale? Mă înspăimânt când mă gândesc că prin lipsa mea de veghere și smerenie și căutare asiduă pot întârzia în viața mea noile faze ale revelației.

Dar să revenim la Corneliu. El a răspuns chemărilor Domnului și L-a căutat sincer. A perseverat să băjbâiască prin întuneric spre Domnul. Domnul a văzut că sutașul vrea cu adevărat să cunoască adevărul și a decis că este vremea ca acesta să-i fie descoperit. Îi trimite un înger care-l îndeamnă să-l cheme pe Petru din Iope. Ne întrebăm de ce nu i-a vestit îngerul Evanghelia, dacă tot i s-a arătat? Nu ar fi fost mai simplu? Îngerul nu s-ar fi încapățânat așa de mult ca primii creștini.

Sunt cel puțin două răspunsuri la această întrebare. Primul are în vedere faptul că Domnul dorea să dea o lecție lui Petru și creștinilor evrei pentru ca aceștia să ducă Evanghelia și la Neamuri. Al doilea răspuns ne aduce aminte că mandatul propovăduirii Evangheliei a fost înmănat nu îngerilor, ci oamenilor. Dumnezeu a ales să conlucreze cu oameni, „S-a legat” prin cuvintele Sale că va lucra prin noi și vrea să rămână credincios hotărârilor Sale. Dacă Domnul ar fi vrut, ar fi înmănat Evanghelia îngerilor și ei ar fi dus-o în jumătate de ceas până la marginile pământului. Dar profeția Mântuitorului din 1:8 este: „*și voi (oameni întorși la Mine) Îmi veți fi martori până la marginile pământului.*” De aceea dacă mai auzim de cazuri când Evanghelia a fost vestită de îngeri, acestea sunt doar excepții care întăresc regula. Ba mai mult, se prea poate ca aceste vedenii angelice să nu reprezinte decât o pregătire a momentului în care Cuvântul va fi vestit în urma lucrării unui vas uman. Chiar și aceste pregătiri miraculoase sunt rodul rugăciunilor Bisericii pentru zonele în care Evanghelia nu a ajuns.

În Noul Testament nu găsim nici o situație în care un înger să vestească Evanghelia unui om. Găsim un singur pasaj în Apocalipsa 14:6-7 care precizează: „*Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pentru ca să o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, și oricărui norod. El zicea cu glas tare: <<Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecăților Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!>>*”.

Fără să zăbovim prea mult asupra acestui pasaj complicat dintr-o carte foarte complicată (după mine cea mai grea carte a Bibliei), voi preciza doar că Apocalipsa operează cu multe imagini și că în cap. 2 și 3 descoperim că fiecare Biserică are un înger. Cu alte cuvinte bătălia de pe pământ a Bisericii de a duce Evanghelia până la marginile pământului este însoțită de o bătălie în văzduh a îngerilor slujitori ai acesteia. Ne aducem aminte din Daniel 10, că bătălia de pe pământ a lui Daniel a fost însoțită de o bătălie cerească a Fiului Omului și a Voievodului Gavril. Deci, în concluzie, cred că îngerul din Apocalipsa 14:6-7 este imaginea bătăliei cerești declanșată și susținută de bătălia de pe pământ a Bisericii de a duce Vestea Bună la toate Neamurile.

Învățăm câteva lecții importante din acest pasaj. În primul rând ni se întărește convingerea că nu există mântuire fără credința în Isus Hristos. Evlavia lui Corneliu nu a fost suficientă. A fost necesar ca el să audă Evanghelia pentru a putea fi mântuit. Apoi, descoperim că atunci când

un suflet este disponibil, Domnul este gata să facă orice (chiar să-l convingă pe Petru să intre în casa unui păgân) pentru ca acesta să audă Evanghelia lui Isus Hristos. Și Domnul va face acest lucru prin noi, oamenii întorși la El. Și nu în cele din urmă, acest pasaj ne învață că întoarcerea la Domnul este un proces în care fiecare pas este foarte important. Să nu disprețuim „bâjbâiala” celor din întuneric, ci să o apreciem și să ne bucurăm de ea. Vom mai reveni probabil asupra acestor lecții în partea de concluzii și aplicații.

ii) 10:9 – 33   Petru este convins să se apropie de Neamuri

Acest pasaj ne prezintă cum l-a convins Duhul pe Petru să intre în casa unui păgân și să fie disponibil să le vestească Evanghelia. Mai întâi însă trebuie să înțelegem de unde venea împotrivirea lui Petru de a se apropia de păgâni. El însuși spune în vers.28: „*Știți că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam, sau să vină la el.*” Este vorba de o interpretare corectă sau eronată a Legii? Unde interzicea Legea însoțirea cu unul de alt neam? Este vorba de Legea lui Dumnezeu sau de legea omenească a învățaților evrei?

Pentru a înțelege frământarea lui Petru trebuie să poposim puțin în Levitic 11. În Levitic 11 avem o listă cu viețuitoare curate și o listă cu viețuitoare necurate, iar la sfârșitul capitolului găsim următoarele versete: „*Aceasta este legea privitoare la dobitoacele, păsările, toate viețuitoarele care se mișcă pe ape, și toate viețuitoarele care se târăsc pe pământ, ca să faceți deosebire între ce este necurat și ce este curat, între dobitocul care se mănâncă și dobitocul care nu se mănâncă.*” Pentru mine, un credincios nou testamental care știe că nici un aliment nu este necurat în sine, îmi vine greu să înțeleg sensul acestor porunci din Levitic. Nu cred că Dumnezeu le-a dat aceste porunci doar pentru a-i testa și doar pentru ca ei să exerseze ascultarea chiar și în regimul alimentar. Cred că aceste porunci aveau un sens și erau date spre binele lor. Sunt mai multe ipoteze în legătură cu sensul poruncilor din Levitic 11.

Prima ipoteză susține că viețuitoarele necurate erau tocmai acele viețuitoare care aveau un rol important în ceremoniile oculte și idolatre ale Neamurilor. Astfel, prin aceste porunci ei învățau cât de mult urăște Domnul ocultismul și idolatria și realizau un exercițiu de a se îndepărta cât mai mult de aceste practici păgâne.

A doua ipoteză stipulează faptul că aceste porunci aveau în vedere protejarea sănătății evreilor. Viețuitoarele necurate ar fi tocmai acele viețuitoare al căror consum ar fi dus foarte des la boală și slăbirea organismului.

Din câte știu eu, datele culturale și medicale deținute astăzi, nu susțin întru totul cele două ipoteze de mai sus. A treia ipoteză precizează faptul că prin aceste porunci Dumnezeu a pus intenționat o barieră importantă între evrei și neamuri. Neamurile consumau repetat viețuitoarele necurate din Levitic 11. În mod implicit, atât ei, cât și lucrurile de care se atingeau ei, deveneau pline de necurăție. Apoi, tot în Levitic ni se descoperă principiul contaminării sau al transmiterii necurăției prin contact fizic. (vezi Levitic 11, Levitic 15 și Hagai 2:11-13). Astfel, a te însoți cu unul de alt neam, a găzdui la el sau a mânca din hrana oferită de acesta însemna o expunere certă la pericolul contaminării. În concluzie, și prin aceste porunci Domnul descuraja legăturile cu cei din alte neamuri. Acest lucru era în armonie cu strategia preoției Vechiului Legământ. Într-adevăr, Israel nu a fost chemat să fie un popor risipit printre popoare, ci o națiune aparte care să

locuiască într-un teritoriu al ei, dar delimitat. Nu ei trebuiau să se îndrepte spre neamuri, ci neamurile, văzând binecuvântarea Domnului, aveau să vină la Ierusalim să-L cunoască pe Domnul. Iar atunci când pășeau în țara promisă trebuia să fie gata să păzească toate poruncile Legii evreilor.

Deci se pare că Petru nu interpretează Legea într-un mod atât de eronat în vers.28. Trebuie totuși să precizăm că evreii aveau și multe exagerări și ajunseseră la aberații teologice în ce privește raportarea la neamuri. Deși neamurile trăiau în necurăție și idolatrie și erau prezentate în Vechiul Testament ca un pericol imens de contaminare, cu toate acestea pentru Yahwe fiecare suflet era prețios, iubit și dorit să fie al Lui pentru veșnicie. În cele din urmă, Israel a fost ales tocmai de dragul acestor neamuri, ca, prin preoția lui, mântuirea să ajungă până la marginile pământului. (vezi Exod 19 și Deuteronom 28) Însă, în mentalitatea evreiască a vremii, neamurile ajunseseră doar niște spurcați iremediabili, vrednici de disprețuit și judecat, un simplu combustibil pentru iad.

În Noul Legământ a fost inaugurată o nouă strategie a preoției poporului lui Dumnezeu. Acum cei credincioși erau chemați să meargă spre cei necredincioși. Pentru ca acest lucru să fie posibil, Dumnezeu a desființat Legea din Levitic 11. (vezi Marcu 7: 14-23, Romani 14, 1 Corinteni 8-10, 1 Timotei 4:1-5 etc.)

Deși Noul Legământ a fost inaugurat prin învierea și înălțarea Domnului Isus, trecerea de la Vechiul Legământ la Noul Legământ în viața evreilor creștini a însemnat un proces îndelungat. Dumnezeu a respectat conștiința evreilor care învățaseră de mici să păzească de dragul Domnului toate rânduielile Vechiului Legământ. Deodată acestea nu mai sunt valabile. Conștiința omului însă are nevoie de timp pentru a se adapta schimbării de legăminte. Domnul a știut lucrul acesta și de aceea a îngăduit ca desprinderea creștinismului de iudaism să fie un proces lent.

Înainte să-l judecăm prea aspru pe Petru, să ne întrebăm dacă el știa despre desființarea Legii din Levitic 11. Petru știa cuvintele Mântuitorului din Marcu 7:18-23: „*Și voi sunteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic din ce intră în om de afară, nu-l poate spurca? Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pântece, și apoi este dat afară în hazna?*” A zis astfel, făcând toate bucatele curate. El le-a mai zis: „*Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și spurcă pe om.*”

Este adevărat, că chiar în timpul Vechiului Legământ, nu alimentul interzis în sine spurca pe om ci atitudinea din inima lui și călcarea poruncii lui Dumnezeu. De aceea, nu știu exact dacă ucenicii au înțeles din cuvintele Mântuitorului că Legea din Levitic 11 a fost și desființată. În schimb, în Ioan 16:9-15 Mântuitorul le-a mai spus ucenicilor: „*Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul: căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și va descoperi lucrurile viitoare.*”

Lucrurile pe care nu le puteau purta atunci ucenicii sunt tocmai acelea care au în vedere schimbarea definitivă a Vechiului Legământ cu cel Nou. Din această perspectivă, în fapte 10 nu am avea altceva decât împlinirea cuvintelor Mântuitorului din Ioan 16, și anume Duhul le-a mai descoperit ceva din implicațiile morții și învierii lui Isus Hristos. Într-adevăr, Duhul îi vorbește direct lui Petru atât prin vedenie, cât și prin cuvintele de după vedenie.

Și acum înțelegem și mai bine rostul vedeniei. Mesajul vedeniei este clar: Dumnezeu prin inaugurarea Vechiului Legământ a făcut toate bucatele curate. Iar prima implicație a acestui

lucru este tocmai îndepărtarea frontierelor sociale dintre evrei și neamuri: „*Du-te cu ei fără șovăire, căci Eu i-am trimis.*” Revelația directă a lui Dumnezeu, sincronizarea perfectă a evenimentelor, întâmplarea cu îngerul prevestită de cei trei trimiși îl determină pe Petru să accepte să se însoțească cu cei dintre neamuri. Petru este pe deplin încredințat că toate acestea vin de la Dumnezeu: „*Dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat.*”

Dar care să fie sensul acestor cuvinte? În Romani 1-3 ni se demonstrează cu maximă claritate că toți oamenii sunt niște păcătoși plini de spurcăciuni și fărădelege. În mod cert, Petru nu despre acest lucru vorbește. Petru se referă la faptul că nici un om, indiferent de alimentele pe care le consumă, nu este o sursă de contaminare pentru cei ce îl ating sau se apropie de el. Toți sunt păcătoși, dar nimeni nu este o sursă de contaminare prin simpla atingere. Toate aceste lucruri sunt evidente pentru noi, dar pentru Petru însemna un pas nou și foarte important în desprinderea de rânduielele Vechiului Legământ.

Un lucru important de subliniat este acela că mesajul îngerului către Corneliu specifică foarte clar ca Petru să fi chemat la Corneliu acasă și nu invers. Dacă sutașul s-ar fi dus cu prietenii săi la Petru, lui Petru i-ar fi fost mult mai ușor să le predice Evanghelia de pe acoperișul casei, la depărtare de cei necurați și în siguranță față de pericolul contaminării. Dar Domnul a vrut ca Petru să meargă în casa lui Corneliu. Tocmai acest exercițiu avea să spargă frontierele sociale existente și să confirme desființarea Legii levitice.

Un alt aspect foarte interesant și important vizează mijlocul persuasiunii: experiența sau Cuvântul Domnului? Ce anume legitimează schimbarea practicilor și convingerilor noastre: Scriptura sau experiența? Vom mai reveni asupra acestui subiect extrem de important.

iii) 10:34 – 48   Predica lui Petru și coborârea Duhului peste Neamuri

La începutul predicii, Petru își dezvăluie propria-i iluminare: „*Într-adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.*” În mod cert, el nu susține doctrina mântuirii prin fapte. Petru știe și va argumenta mai târziu că iertarea păcatelor și mântuirea sunt numai prin credința în Isus Hristos. Petru este însă conștient și de faptul că, credința mântuitoare se manifestă și se dovedește prin ascultarea de poruncile Domnului. Petru însă pare uimit de faptul că Domnul este gata să primească pe oricine de alt neam, dacă acesta demonstrează o disponibilitate reală de a se încrede în Domnul și de a asculta de Domnul. Dacă ezitățile evreilor creștini de a încălca rânduiala din Levitic 11 mai sunt justificate și legitime, uimirea lor că și Neamurile sunt primite de Domnul nu are nici un temei. Într-adevăr, tot Vechiul Testament vorbește despre dragostea Domnului pentru Neamuri și despre dorința Domnului de a mântui Neamurile. Descoperim că în procesul desprinderii creștinismului de iudaism Domnul a trebuit să aducă lumină nu doar în domeniul rânduielelor desființate de Noul Legământ, ci și în domeniul prejudecăților, al falselor interpretări ale Legii. Convingerea că doar Israel este chemat la mântuire era o astfel de prejudecată care iată că mai era încă activă într-o anumită măsură chiar în mintea apostolului Petru.

Mesajul lui Petru este construit în jurul a trei adevăruri importante. În primul rând este argumentată nevinovăția lui Isus și vinovăția lui Israel. Ascultătorii lui Petru au zis de lucrările lui Isus, dar și de faptul că fusese omorât de evrei. Ori, ei s-au apropiat de Yahwe, Dumnezeul evreilor, prin evrei. Era posibil ca în mintea lor să fi dat credit judecării mai marilor evreilor. Însă

Petru prezintă mai întâi neprihănirea lui Isus. Isus nu a fost un impostor, ci un campion al faptelor bune uns de Duhul lui Dumnezeu și dovedit ca Om al lui Dumnezeu prin multitudinea minunilor făcute. După care Petru aduce argumentul suprem al învierii: dacă evreii L-au omorât, Dumnezeu L-a înviat din morți. Petru este un martor al neprihănirii lui Isus. El mărturisește atât despre viața fără pată a lui Isus, cât și despre învierea Acestuia. Isus este Cel neprihănit, Domnul tuturor, iar evreii sunt vinovați de respingerea și răstignirea Trimisului Domnului.

În al doilea rând, Isus Hristos este zugrăvit ca fiind preocupat nu doar de Israel, ci și de Neamuri. Isus Hristos este Domnul tuturor (vers.36), este Judecătorul tuturor (vers.42) și este Mântuitorul tuturor (vers.43). El a fost trimis mai întâi la poporul Israel, dar lucrarea Sa cunoaște o dimensiune mondială.

Și în al treilea rând este afirmată mântuirea prin credința în Isus Hristos. Isus Hristos este Domnul și Judecătorul tuturor. Orice nelegiuire cheamă dreapta judecată a lui Dumnezeu. Faptele noastre bune în lumina standardelor lui Dumnezeu revelate în Campionul neprihănirii, Isus, nu sunt decât o haină mânjită care în nici un caz nu pot soluționa problema păcatelor trecute și aduce iertarea. Iertarea în schimb este un dar nemeritat, primit prin credința în Isus Hristos, Cel care a murit pentru păcatele lumii întregi. Oricine crede în El, capătă prin Numele Lui iertarea păcatelor.

Auditoriul lui Petru a înțeles mesajul și l-a crezut. În urma acestei credințe, Duhul Sfânt S-a pogorât peste toți cei ce ascultau Cuvântul, și S-a pogorât într-o formă vizibilă tocmai pentru ca ei, creștinii evrei, să înțeleagă acest lucru. Creștinii evrei rămân plini de uimire. Era justificată uimirea lor? Pavel ne spune în Efeseni 3:4-6: „*Citindu-le vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Dumnezeu prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.*” Este adevărat că nici dimensiunea răsplătirii cerești și nici faptul că Neamurile credincioase vor primi aceeași răsplată cu Israel credincios nu au fost zugrăvite cu claritate în Vechiul Testament. Dar este vorba despre dimensiunea răsplătirii și nu despre mântuire ca și primire în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu. În ce privește mântuirea, cum am mai spus, Vechiul Testament susținea cu maximă claritate că este la fel de valabilă și pentru Neamuri și pentru poporul evreu. Deci, dacă uimirea creștinilor tăiați împrejur avea în vedere faptul că Neamurile se bucură de aceeași măsură specială de Duh promisă în Vechiul Testament poporului evreu, atunci aceasta ar fi justificată. Însă, dacă uimirea lor avea în vedere doar mântuirea Neamurilor, ea n-ar fi avut nici un temei. Conform versetului 18, din cap.11: „*Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăința ca să aibă viața.*”, reacția lor este una nejustificată căci vizează mântuirea Neamurilor și nu răsplătirea lor la fel de mare ca cea a evreilor.

Deci, Domnul prin aceste evenimente a lucrat atât pentru îndepărtarea temerilor legitime (de a încălca porunca Domnului din Levitic 11), cât și împotriva prejudecăților religioase că doar Israel va avea parte de mântuire).

iv) 11:1 – 18   **Înduplecarea creștinilor din Ierusalim**

Creștinii tăiați împrejur din Ierusalim au reacționat. Reacția lor era alimentată, pe de o parte, de ancorarea firească în Vechiul Legământ și, pe de altă parte, de prejudecățile religioase.

- Reacția legitimă: „Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei”
- Reacția ilegitimă: „Cum și Neamurile sunt mântuite?”

Obiecția lor din vers. 3 demonstrează că am interpretat corect ezitarea sinceră a lui Petru.

Într-adevăr, în obiecția lor aspectul alimentar are un rol important: „și *ai mâncat cu ei.*” Legea privind alimentația era baza teologică a barierelor sociale existente între evrei și neamuri.

Creștinii din Ierusalim dau dovadă de flexibilitate și disponibilitate de schimbare. În fața argumentelor lui Petru, ei cedează și renunță cu rapiditate la convingerile lor. Este un lucru de apreciat și vrednic de urmat. Ce mă surprinde este că argumentele țin de experiență și nu de Scriptură. Într-adevăr, Petru aduce ca și argument o întâmplare din viața sa și nu discursuri teologice complicate. Este adevărat că întâmplarea din viața lui Petru era cu totul deosebită. În mintea lor a apărut o inconsistență cognitivă: realitatea experienței lui Petru contrazicea cu tărie convingerile lor religioase. Contradicția era evidentă. Ei erau puși în fața unei alegeri: fie să renunțe la convingerile lor, fie să pună la îndoială veridicitatea și interpretarea experienței lui Petru. Ei au ales prima variantă. De ce?

Este adevărat că experiența lui Petru conținea foarte multe elemente miraculoase ce demonstau prezența călăuzirii divine. Să enumerăm încă o dată aceste elemente:

1. vedenia repetată de trei ori
2. sincronizarea vedeniei cu sosirea celor trei trimiși
3. porunca de a merge fără șovăire
4. relatarea lui Corneliu în legătură cu îngerul
5. disponibilitatea lui Corneliu și a casei sale de a asculta Cuvântul
6. prezența aceluiași semne vizibile ale coborârii Duhului ca la Rusalii

A fost călăuzirea lui Dumnezeu sau călăuzirea lui Satan? Cu greu puteau fi contrazise toate aceste elemente. Dovezile păreau incontestabile. Cu toate acestea voi aduce două pasaje din Scriptură:

- „Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihăririi.” (2 Corinteni 11: 14-15)
- „Arătarea lui (Anticrist) se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii...” (2 Tesaloniceni 2: 9-10)

Satana este un expert pentru ca prin niște experiențe orchestrate de el și prost interpretate de noi să renunțăm la convingeri bune despre Dumnezeu. La fel cum Dumnezeu vrea să renunțăm la convingerile noastre eronate și se folosește de realitatea experienței pentru a ne face să ne îndoim de ele, la fel și Satan vrea să renunțăm la convingerile noastre bune și se folosește de realitatea experienței pentru a ne face să le lepădăm. Din această perspectivă a războiului spiritual, experiența devine un argument nesigur și alunecos. Și totuși, în cazul lor a fost un argument decisiv? Cum a fost posibil? Au uitat ei de autoritatea ultimă a Scripturii?

Sunt două observații foarte importante în legătură cu procesul persuasiunii lor. În primul rând, experiența lui Petru cu greu poate fi contrazisă. Nu ar fi fost imposibil, dar părea o forțare ca să spui că toată călăuzirea a venit de la cel rău.

În al doilea rând, interpretarea acestei întâmplări era în armonie atât cu autoritatea Vechiului Legământ, cât și cu cuvintele Mântuitorului. Vechiul Testament avea profeții clare despre desființarea Vechiului Legământ, odată cu prima venire a lui Mesia. Vechiul Legământ era un tot unitar. Prin desființarea unor elemente se desființau, de fapt, toate. Templul, jertfele, preoții, sărbătorile, legile curățirilor și legile alimentare erau strâns legate între ele. Vechiul Testament profetise în mod explicit desființarea Templului, a jertfelor, și a preoției. Acestea reprezentau inima Vechiului Legământ. Dacă, însă, miezul Legământului fusese anulat, era lesne de înțeles că și elementele secundare ce gravitau în jurul miezului au fost și ele abrogate. Noua strategie a preoției, cuvintele Mântuitorului din Marcu 7 și Ioan 16, toate acestea la un loc, confereau o bază teologică ce se armoniza cu interpretarea dată de Petru propriei sale experiențe.

Sunt experiențe interpretabile, însă sunt și experiențe ce contrazic în mod clar teologia noastră. Oricare ar fi situația, trebuie să păstrăm un echilibru: să nu trecem nepăsători pe lângă astfel de experiențe și să ne frământăm cu posibile argumente biblice ce ar susține mesajul ce derivă din aceste din aceste experiențe. Convingerile bazate doar pe experiențe reprezintă un pericol real. Ele pot fi adesea eronate, și de multe ori să fie zdruncinate în cazul unor noi experiențe. Dar vom mai reveni la acest subiect la partea aplicativă.

v) 11: 19-30   **Barierile continuă să cadă**

Nu știm exact care a fost cronologia exactă a evenimentelor. Dacă v.20 este din punct de vedere cronologic după v.18, se prea poate ca plantarea Bisericii din Antiohia să nu fie altceva decât o consecință a biruinței din viața Bisericii din Ierusalim. Se prea poate ca întâmplarea cu Corneliu și reacția pozitivă a creștinilor de la Ierusalim să fi însemnat o imensă biruință spirituală a cărei undă să se fi propagat până în Antiohia.

Într-adevăr, prejudecățile erau adânc înrădăcinate în conștiința iudeilor și frontierele sociale păreau de netrecut: „și propovăduiau Cuvântul numai Iudeilor.” Însă, Domnul își are vasele Sale speciale, flexibile, mai deschise pentru nou și pentru schimbare. Și în urma lucrării acestor vase, un număr mare de oameni au crezut și s-au întors la Domnul. Barnaba a fost trimis din Ierusalim să întărească lucrarea Bisericii din Antiohia formată în special din credincioși dintre Neamuri. Barnaba, fiind un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință, când a ajuns în Antiohia, nu i-a muștrătat pe iudeii misionari că s-au apropiat de păgâni, nu le-a spus credincioșilor greci că ei de fapt nu au acces la mântuire, și nici nu le-a cerut acestora să respecte rânduielile anulate ale Vechiului Legământ. Nu, Barnaba nu a făcut nici unul din aceste lucruri. Iată că plinătatea Duhului aduce cu sine un discernământ cristic. Barnaba a văzut harul lui Dumnezeu peste Neamuri, s-a bucurat și si-a biruit vechile convingeri și prejudecăți religioase. El i-a îndemnat pe toți să rămână cu inima hotărâtă, alipiți de Domnul. Barnaba nu a adus în tristare, ci înviore, iar consecința naturală a fost: „ și destul de mult norod s-a adăugat la Domnul.”

Lucrarea din Antiohia creștea și era nevoie de mai mulți lucrători. Barnaba îl aduce pe Saul , care era deschis lucrării între Neamuri. Cei întorși la Domnul aveau nevoie de creștere spirituală, care nu putea avea loc fără hrană consistentă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Barierile încep, deci, să cadă. Ajutorarea cu ocazia foametei a însemnat un nou pas în apropierea credincioșilor evrei față de Neamuri. Foametea a fost mare în toată lumea (problemă în special în tot Imperiul Roman). Domnul se pare că a hotărât însă, ca această foamete să fie mai cruntă în Iudeea decât în Antiohia. Astfel, cei din Antiohia au hotărât să trimită ajutor fraților din Iudeea. Observăm mai întâi credința celor din Antiohia. Chiar pe timpul foametei au făcut dărnicie, și nu oricum: „*fiecare după puterea lui.*” Ba mai mult, această dărnicie a fost facută nu pentru cei apropiați, ci pentru comunități creștine aflate la mare distanță. În mod cert, această manifestare a dragostei celor din Antiohia față de creștinii iudei a dus la o apropiere mai mare a celor două comunități. Nu știm exact în ce a constat acest ajutor. A însemnat doar un ajutor în bani, sau mai mult decât atât? Ținând cont că era vorba de o foamete, când problema principală este lipsa alimentelor și nu cea a banilor, se prea poate ca acest ajutor să fi însemnat și o cantitate importantă de alimente. Dacă a fost așa (și înclin să cred că așa a fost), evenimentul capătă o dimensiune specială. Știm că Iudeii se fereau de păgâni și mai ales de alimentele lor. Iată-i acum însă, pe creștinii din Iudeea mâncând cu bucurie din alimentele trimise de cei dintre Neamuri. Oare să fi îngăduit Domnul o așa mare foamete în Iudeea tocmai pentru a-i constrânge pe creștinii evrei să mănânce alimentele trimise de Neamuri? Nu știm exact, dar ce știm cert, este că această lucrare de ajutorare a însemnat o apropiere și mai mare între comunitatea creștinilor evrei și cea a creștinilor dintre Neamuri.

Îmi place să cred că toate evenimentele din capitolul 11 sunt în ordine cronologică. Îmi place să cred că nașterea Bisericii din Antiohia este o consecință a biruinței spirituale cu ocazia convertirii lui Corneliu. Trăim într-un ecosistem spiritual. Atât biruințele cât și înfrângerile creează unde spirituale care se propagă la mare distanță. Și de unde a pornit totul: de la disponibilitatea lui Petru la schimbare. Barierele erau puternice. Cine se gândea că vor fi îndepărtate așa de repede? Dar iată că Domnul a biruit în inima lui Petru. Biruința din inima lui Petru a dus la biruința celor din Ierusalim. Biruința din inima celor din Ierusalim a dus la biruința celor din Cipru și Cirene. Așa s-a născut Biserica din Antiohia. Barierele au început să cadă. Următoarea secțiune ne va arăta cum barierele vor continua să cadă și lucrarea misionară printre neamuri va căpăta noi dimensiuni.

CONCLUZII ȘI APLICAȚII

Subsecțiunea 10:1 – 11:30 ne-a prezentat un pas important făcut în evanghelizarea Neamurilor. Este timpul să ne frământăm cu relevanța acestui pasaj pentru noi: ce vrea Dumnezeu să ne învețe pe noi prin acest pasaj? Pasajul era extrem de relevant în primul secol și în special pentru creștinii evrei. Dar noi suntem dintre Neamuri și nu avem probleme cu legea din Levitic 11. Este acest text relevant și pentru noi?

Sunt mai multe lucruri pe care Domnul vrea să ne învețe prin această subsecțiune. În primul rând, prin exemplul lui Corneliu, ne învață să nu disprețuim haina mânjită, faptele bune a celor neconvertiți. Ei mai au încă lucruri importante de clarificat, dar să avem răbdare. Întoarcerea lor la Domnul este un proces îndelungat. Să ne bucurăm de fiecare pas și să vedem în strădania lor de a face bine un pas de apropiere față de Domnul.

În al doilea rând, în această subsecțiune se întăresc convingerile despre misiune așternute pe hârtie atunci când am analizat capitolul 1. Da, orice suflet are nevoie să audă mesajul Evangheliei lui Isus Hristos pentru a putea fi mântuit. Domnul rămâne drept, căci dacă este un suflet disponibil, Domnul Însuși va netezi cărările mesagerului așteptat. Iar acest mesager va fi unul uman, pentru că Domnul a încredințat slujba împăcării nu îngerilor, ci oamenilor.

În al treilea rând, această subsecțiune ne atrage atenția asupra barierelor false pe care noi le putem instaura în apropierea noastră de cei necredincioși. Aceste frontiere sociale ilegite există în multe Biserici, deși ele capătă alte forme decât cele specifice iudaismului.

Acum, ideea de a merge într-un bar, ideea de a servi o bere cu un necredincios într-un local, ideea de a merge la petrecerile lor este de multe ori văzută ca necurată în sine. La fel ca și în cadrul iudaismului, simpla apropiere fizică față de astfel de medii înseamnă întinare instantanee. Aceasta este o convingere total eronată. Însuși Isus a mers la petrecerile păcătoșilor și era numit „*prietenul păcătoșilor și al vameșilor.*” Simpla intrare într-un astfel de mediu nu aduce întinare. Este adevărat însă, că pericolul întinării în astfel de medii este foarte mare. Firea pământescă este foarte puternică și extrem de ușor îmi pot uita mandatul de martor și sfințenie al lui Dumnezeu. Dumnezeu ne cheamă să fim martori tot timpul orice lucru trebuie subordonat mandatului preoției. Atunci când mandatul cultural devine un scop în sine și el nu se mai subordonează mandatului preoției, activitatea noastră devine o urâciune înaintea Domnului.

Un alt aspect aplicativ important este legat de disponibilitatea la schimbare a primilor creștini. Să trăiești atâția ani cu convingerea corectă că unele bucate sunt necurate și cu prejudecata că neamurile nu prea au șansă la mântuire, și totuși să-ți schimbi convingerile așa de repede în urma revelației divine! Flexibilitatea și disponibilitatea la schimbare a primilor creștini ne stârnește admirație și ne face să ne autoevaluăm și să ne gândim cât timp Îi ia Domnului să schimbe convingerile noastre eronate.

O altă lecție frumoasă are în vedere anumite legi ce guvernează ecosistemul spiritual. Suntem legați unii de alții. Atât biruința mea, cât și înfrângerea mea afectează Trupul lui Hristos. Domnul a biruit în inima lui Petru. Aceasta a fost fereastra, portița prin care Domnul a putut aduce în Trupul Bisericii o nouă învățătură și o nouă practică spirituală. Petru a fost epicentrul intervenției divine. Din acest epicentru s-a propagat o undă spirituală, care a atins inimile a 6 frați, apoi a creștinilor din Ierusalim, apoi a celor din Cipru și Cirene... Nu putem rămâne neutri din punct de vedere spiritual. Nu putem fi neutri în relațiile cu semenii. Suntem mereu o fereastră deschisă prin care, ori împărăția luminii, ori împărăția întunericului se revarsă cu putere spre ceilalți. Deciziile mele de a mă sfinți mai mult măresc dimensiunea vieții ce se va revărsa prin mine în Biserica lui Hristos. Creșterea mea spirituală lentă va priva Biserica de viața din belșug ce ar fi putut curge prin mine. Dacă aș fi acceptat cu hotărâre și promptitudine provocările sfinte ale Domnului. Decizia mea de a păcătui sau de a mă complăce într-un păcat mă transformă într-un vas prin care cel rău va turna în Biserica Domnului descurajare, întristare, pricini de poticnire. Suntem legați unii de alții și nu putem rămâne neutri din punct de vedere spiritual în relațiile cu frații. Îmi amintesc cu claritate două momente importante din Biserica noastră. A fost un moment important în viața mea când am avut o cercetare specială și am decis să-l slujesc pe Domnul mai mult. Cu rapiditate foarte mare, cercetarea a cuprins întreaga Biserică și un nou entuziasm s-a aprins în inimile noastre. Dar a fost un alt moment în care Diavolul a pregătit un atac cumplit asupra mea. Domnul m-a ajutat și m-a păzit, dar întristarea mare a atacului și o anumită vulnerabilitate alimentată de nevegheți din trecut au făcut ca după atac să slujesc cu mai puțină eficiență. Cu o rapiditate uimitoare, am văzut cum un spirit de comoditate, lene și delăsare a cuprins o bună parte din Biserică... și care, cred, nici astăzi nu s-a îndepărtat prea mult din

Biserica noastră. Alegerile noastre nu aduc viața sau moartea doar pentru noi, ci și pentru semenii noștri.

Procesul schimbării descris în această subsecțiune propune o aplicație extrem de importantă. Să reamintim strategia folosită de Domnul:

- Pasul I: Experiențe, evenimente repetate ce contrazic în mod evident convingerile mele teologice.
- Pasul II: Disponibilitatea de a mă îndoii de convingerile mele și de a mă smeri unei noi revelații din partea Domnului.
- Pasul III: O deschidere a minții față de Cuvântul Domnului cu scopul de a-mi modifica teologia și de a găsi un cadru teologic adecvat pentru revelația propusă de experiențele avute.

Am subliniat deja importanța pasului III. Trăim în mijlocul unui război spiritual cumplit. În spatele experiențelor noastre nu stă tot timpul Domnul. De multe ori este Satan care vrea să ne zdruncine convingerile sănătoase. De aceea, mereu schimbarea convingerii nu trebuie să aibă la bază doar experiența, ci trebuie să fie însoțită și de un fundament teologic. Cu toate acestea, pasul III îl găsim în alte pasaje din Noul Testament, dar nu în subsecțiunea noastră. Subsecțiunea de față insistă pe rolul decisiv al EXPERIENȚEI în schimbarea teologiei. De ce? Teoretic, Domnul avea două posibilități pentru a produce schimbarea în teologia lui Petru. Prima posibilitate ar fi un demers pur rațional, o înșiruire a argumentelor teologice ce susțin schimbarea. Această posibilitate s-ar fi putut concretiza într-o dispută teologică dintre Pavel și Petru. Pavel ar fi fost canalul prin care Domnul i-ar fi adus lui Petru argumente teologice solide, bazate atât pe Vechiul Testament cât și pe cuvintele lui Isus, prin care să-l convingă că toate bucatele sunt acum curate. A doua posibilitate ar presupune aducerea în viața lui Petru a unei experiențe care să-i contrazică teologia și astfel să-l determine să o schimbe. În mod evident, Domnul a ales a doua variantă. De ce? Cu siguranță că Domnul a ales varianta cea mai bună. Domnul știe cum funcționează mintea noastră.

Știe că uneori îmbrățișăm o teologie așa de puternic, încât nu mai avem urechi pentru contraargumente. Pur și simplu mintea noastră se blochează, se închide în acea cutiuță teologică și devenim imuni la orice argument teologic. Suntem efectiv împietriți în acel mod de gândire. Nu mai suntem dispuși să punem sincer în calcul și varianta că poate nu avem dreptate. Din start, ceilalți sunt cu convingeri eronate. Într-un asemenea context, disputele teologice sau studiul personal al Scripturii sunt instrumente ineficiente pentru a produce schimbarea. Ochelarii noștri teologici vor dicta modul în care vom interpreta Scriptura. În primul rând, vom aduna în „tolba cu săgeți teologice” toate versetele care par să susțină convingerile noastre. În al doilea rând, vom ocoli pasajele „dificile” care contrazic cu claritate teologia noastră. Și în al treilea rând, vom fi dispuși să răstălmăcim oricare astfel de pasaj care nu se armonizează cu teologia noastră.

Drept consecință, numărul „argumentelor teologice” va crește și „imunitatea” noastră va atinge culmi nebănuite. Domnul va încerca mereu să ne vorbească prin frați și prin Scripturi. El va ști că aceste instrumente nu vor produce schimbarea, dar vor avea un rol important în pregătirea schimbării, în pregătirea noului cadru teologic. Însă, Domnul va lucra și altfel. În harul Lui, va îngădui în viața noastră experiențe deosebite, uneori dureroase, care vor contrazice cu tărie teologia noastră. Apoi, Domnul va aștepta „cu sufletul la gură” reacția noastră: vom fi gata

să punem la îndoială teologia noastră, sau ne vom încăpățâna și vom rămâne pe poziția în care eroarea este tot timpul în afara noastră? Domnul dorește acest prim pas. Domnul dorește o mică fisură. Domnul dorește să ne aducă în punctul în care să fim dispuși cu ADEVĂRAT să punem în calcul că teologia noastră ar putea avea și greșeli. Odată ajunși în acest punct, având mintea cu adevărat deschisă, Domnul ne va putea lua mahrama și ne va putea arăta argumentele teologice clare ce susțin noua teologie propusă de experiență. Argumentele vor fi așa de clare și vechile contraargumente așa de ridicole, încât vom fi uimiți: „Cum de nu am văzut până acum?”

Din păcate, însă, mintea este așa de alunecoasă, încât poate reinterpretă orice. Atunci când nu vrem să ne smerim și nu vrem să punem în calcul că am putea totuși greși, asemenea unui paranoic, vom reinterpretă orice dovadă.

Voi oferi două exemple de schimbare de teologie în urma experienței. Primul exemplu este imaginar. Un creștin ajunge la convingerea că dacă dimineața studiază cu atitudine corectă 2 ore și se roagă cu sinceritate 1 oră, el nu va mai putea fi înfrânt de cel rău în timpul zilei. Și într-adevăr are câteva zile de biruință. Dar urmează o altă zi, în care, în ciuda respectării programului de dimineață, au apărut și înfrângerile. Creștinul este luat prin surprindere: cum a fost posibil? Poate nu am avut o atitudine corectă dimineața. A doua zi, se asigură că atitudinea este corectă, dar înfrângerile apar din nou. Istoria se repetă câteva zile. Experiența contrazice cu tărie teologia sa. Nu poți spune că nu a fost o înfrângere, o minciună sau o bârfă. Creștinul începe să se îndoiască de convingerile sale. Își deschide mintea și privește din nou în Scriptură. Scriptura nu vorbește: resursele spirituale sunt necesare, dar nu și suficiente. Mai sunt și alte lucruri necesare pentru o zi de biruință: rugăciunea și vegherea permanentă, reînnoirea alegerii, alegerea de a crede în mijlocul ispitei, etc...

Aceasta a fost o situație simplă. Sunt multe astfel de convingeri pe care Domnul ni le schimbă cu rapiditate. Sunt însă, altele pentru care procesul schimbării durează ani de zile. Și aici vă voi împărtăși o experiență din viața mea. Este vorba despre celebra dispută: se pierde mântuirea?

Ani de zile am fost adeptul doctrinei că dacă un om s-a născut cu adevărat din nou, cu siguranță va ajunge în rai. El nu poate să cadă din credință. Poate avea unele înfrângeri, o răsplătă mai mică, dar el își va duce în mod cert mântuirea până la capăt. Eram o persoană care studia Biblia cu conștiinciozitate, ore în șir. Eram și o persoană care împlinea Cuvântul și îl iubea pe Domnul sincer. Cu cât mai studiam o carte sau cu cât mai aveam o dispută teologică pe această temă, cu atât îmi întăream convingerile și găseam noi argumente. Am predicat ani de zile această doctrină. Domnul a încercat de multe ori să îmi vorbească, dar pur și simplu nu aveam urechi de auzit. Deși poate mă vedeam sincer, mintea mea era de fapt ÎNCHISĂ oricărui contraargument. Având multe cunoștințe biblice și o minte foarte ageră, răstălmăceam cu o viteză impresionantă orice pasaj din Scriptură, sau orice experiență din viața mea. Eram un „paranoic” în devenire. Pur și simplu nu eram dispus să mă îndoiesc cu adevărat de teologia mea. Iată de ce nu eram dispus:

1. aveam o încredere prea mare în mine și în capacitatea mea de a înțelege (de mic am avut o încredere alarmantă în mine, care a fost zdrobită de experiențe extrem de dureroase)
2. odată ce ai verbalizat ceva și ai predicat altora câțiva ani buni, îți vine greu să recunoști față de tine însuși că atâta vreme ai predicat cu pasiune ceva neadevărat.
3. mă bucuram de o relație profundă cu Dumnezeu și atingeam performanțe spirituale deosebite în comparație cu cei de aceeași vârstă cu mine.

4. în mintea mea, doctrina căderii din credință venea în contradicție cu doctrina harului. Logica mea era: dacă un om născut din nou ajunge în iad din pricină că s-a complăcut în păcat, înseamnă că el va putea ajunge în rai, doar dacă se va feri de păcat, adică doar dacă va face fapte bune. Dar mântuirea nu este prin fapte, ci doar prin credință!

Experiența prin care Domnul m-a făcut să mă îndoiesc de teologia mea nu este una cu totul deosebită. Eram înainte de o conferință și L-am rugat pe Domnul să îmi vorbească exact ce am eu nevoie. De la începutul conferinței până la sfârșit, tema principală a gravitat în jurul căderii din har. Am vrut să fiu cinstit cu mine și am recunoscut că argumentele erau simple și clare. Îmi aduc aminte și acum de 1 Tesaloniceni 3:5: „*Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă știri despre credința voastră, de teamă ca nu cumva să vă fi ispitit Ispititorul și osteneala noastră să fi fost degeaba.*” Și tot cap.3 prezintă frământarea lui Pavel pentru credința vulnerabilă a Tesalonicenilor. Și frământarea lui este pentru unii despre care are convingerea că sunt născuți din nou (vezi 1 Tesaloniceni cap.1). În mod cert, eu dacă aș fi avut convingerea deplină (cum a avut Pavel) că cineva este născut din nou, conform teologiei mele, nu aș fi putut manifesta îngrijorarea lui Pavel din cap.3. Frământarea și practica lui Pavel erau incompatibile cu teologia mea. Pentru mine dacă cineva era născut din nou cu siguranță avea să-și ducă mântuirea până la capăt.

Dar nu această conferință mi-a schimbat teologia. A fost însă experiența în urma căreia am pus în calcul faptul că eu pot greși, **că eu nu sunt măsura ultimă a adevărului, că Dumnezeu Cel viu ar putea fi totuși puțin diferit de Dumnezeu din mintea mea.**

Am pus garda jos. Mi-am deschis mintea. Am fost disponibil să recunosc că atâția ani am propovăduit ceva greșit. Nu a fost chiar ușor. Apoi, m-am dus în cămăruță și m-am apucat să studiez, pentru prima dată deschis cu adevărat pentru ambele variante. Domnul nu a întârziat să îmi aducă lumina. Mi-a arătat cât de copilărești erau contraargumentele mele. Am înțeles că nu era nici o contradicție între doctrina căderii în har și doctrina mântuirii doar prin har.

Totuși, care este miza? De ce vrea Domnul să ne schimbe convingerile eronate? Un lucru foarte important de știut este acela că aceste convingeri teologice greșite, dacă nu sunt eretice (adică dacă nu lovesc în doctrina mântuirii) nu sunt catalogate de Domnul drept un păcat, și de aceea ele nu blochează lucrarea Duhului Sfânt în noi. Nu, Duhul Își continuă lucrarea în noi și putem atinge performanțe spirituale diferite. Înainte de a-Și schimba teologia, Domnul a lucrat atât prin Petru cât și prin creștinii evrei din Ierusalim. Cu toate acestea, îmbunătățirea convingerilor teologice a dus la o dimensiune mai mare a lucrării Duhului în noi. Într-adevăr, convingerile noastre eronate nu blochează lucrarea Duhului în noi, dar o limitează. Cu cât convingerile noastre sunt mai apropiate adevărului, cu atât puterea cu care Duhul lucrează prin noi este mai mare.

Și pot depune mărturie în acest sens. Aveam performanțe spirituale deosebite în ciuda vechii teologii eronate. Însă, după ce m-am smerit și mi-am schimbat teologia am cunoscut o creștere mult mai mare. O măhramă mi-a fost luată de pe ochi și am simțit cum un munte de balast a fost scos din mintea mea. Eram liber. Nu mai trebuia să forțez și să ciopârtesc atâtea pasaje din Scriptură. Eram liber! Nu mai trebuia să pornesc discuțiile de pe poziția clasică de a-mi apăra teologia. Aveam cu adevărat mintea deschisă la contraargumente, gata să-mi schimb din nou teologia, dacă era cazul. Aveam urechi de auzit. Acceptarea adevărului că sunt vulnerabil și că pot interpreta greșit Scriptura a lucrat în mine o minte cu adevărat deschisă și flexibilă. Mi-am dat seama că nu am nimic de pierdut. După acest moment de schimbare am

văzut cât se poate de clar cum teologia veche limita lucrarea Duhului în mine și cum noua teologie deschidea porțile unor înălțimi spirituale nebănuite. Au urmat salturi deosebite în cunoașterea și iubirea lui Dumnezeu. Deci, miza este una foarte importantă. Convingerile teologice eronate limitează lucrarea Duhului în noi și ne fac vulnerabili provocărilor războiului spiritual. Înfrângeri foarte dureroase m-au convins de un adevăr foarte simplu: nu sunt eu măsura tuturor lucrurilor, pot greși, deci fii smerit și ai mereu mintea cu adevărat deschisă!